

ringen den Gang, den skulde afgjøre, om den vilde udstede Loven eller ikke, da havde den at afgjøre, om der var paatrængende Nødvendighed for at udstede den som foreløbig Lov. For os frembyder det Spørgsmaal sig kun: Er dette Forslag af et saadant Indhold, at vi finde det godt og forvarligt at vedtage det? Det er Opgaven for os at drøfte dette. Det ærede 4de Medlem for 8de Kreds (Ovesen) kom dernæst i Dag med Bemærkninger, som i Grunden forekomme mig at indeholde en mærkelig Illustration til, hvad vi i Gaar hørte fra det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Madsen) om, at man hviæde sig for Dommen. Er der Noget, der skal afgjøre, hvad der er Ret i Landet, er det dog vel Landets Hviæsteret, og hvad kan det saa nytte, at man selv har den Mening, at disse Love ere ulovlige, fordi de ere grundlovstridige? Nei, vil man være grundlovstro, lovlhuldig, eller hvad man nu kalder det, hviæ man sig for de Domstole, som der grundlovsmæssig ere indsatte til at afgjøre, hvad der er Lov og Ret i Landet, og hvad der ikke er det. Hvis man stiller sin egen Mening op derimod, hvis man forkynder, at disse Love ere formertlig grundlovstridige osv., saa kan man nok saa meget fortælle, at man opfordrer sine Medborgere til at hviæ sig under Loven osv., i Virkeligheden ophviæder man dem kun til at gjøre Modstand mod Loven. — Hvad iøvrigt Lovens Indhold angaar, er der dog en Kjendsgjerning, som jeg vil komme tilbage til; og det er den, at det ærede 2det Medlem for 11te Kreds (Schroder) finder, at det er et Slag i Ansigtet paa Trykkefriheden, Pressefriheden, at man ikke maa fremsætte og udbrede opdigtede eller forvanskede Kjendsgjerninger. Altsaa det, at man skal have Lov til ansvarsfrit at fremsætte og udbrede opdigtede eller forvanskede Kjendsgjerninger for at gjøre Statens Indretninger eller Regjeringens Foranstaltninger forhadte eller foragtelige, det hører efter det ærede Medlems Opfattelse med til Pressefriheden! Og at forbyde at hviæ paa en den offentlige No og Orden faretruende Maade Klasser og Dele af Befolkningen til Had og Forbittrelse eller til Volds-gjerninger mod andre Klasser, at man forbyder det og sætter Straf for det, det kalder det ærede Medlem et Slag i Ansigtet paa Pressefriheden, Trykkefriheden! Jeg tror, det er et hderligere Bevis paa, at den ærede Taler ikke har ret meget Begreb om, hvad Pressefriheden vil sige.

Formanden: Det ærede 4de Medlem for 8de Kreds (Ovesen) har Ordet for en kort Bemærkning.

Ovesen: Jeg vil bare takke det ærede Medlem, der gjorde opmærksom paa, at han i Fjor var Formand for Udvalget, og at det var paa Grund af den knappe Tid, at Udvalget ikke blev færdigt. Jeg fik Indtryk af, at der deri ligger en Forjættelse om, at det mulige Udvalg, der i Aar vil blive nedsat om samme Sag, vil gjøre sit Møstige for at gjøre sig færdig i Aar, for at Sagen kan gaa videre. Hvad et andet æret Medlem iøvrigt anmærkede overfor mig med Hensyn til min Mening om, hvad der er grundlovsmæssigt osv., skal jeg aldeles lade ligge, idet jeg forbeholder mig min fulde Frihed til at have min Overvisning om, hvad der er Lov og Ret efter det danske Riges Grundlov.

Madsen: Det ærede 4de Medlem for 11te Kreds (Mazén) fremsatte blandt Andet en Betragtning gaaende ud paa, at det var en Misforstaaelse, at Spørgsmaalet, om denne Lov skulde være paatrængende nødvendig eller ikke, vedkom os; saaledes forstod jeg ham; det var et Spørgsmaal, der gjaldt for den høitærede Justitsminister, da han udstede Loven, men det vedkom ikke os. Det forbauher mig i høieste Grad, at Sligt kan fremsættes i det danske Landsting, Sligt, som ikke i fjerneste Maade har noget som helst med Grundloven at gjøre. Det er jo dog bitterligt for de Gamle, som vare med i 1848—49, at de stærkt betonedede, at Regjeringen var ansvarlig, ansvarlig for den offentlige Mening i Landet, ansvarlig for Folket og ansvarlig for Folkerepræsentationen; det blev da betonet stærkt fra alle Sider, ikke blot fra Frihedsmændene selv, men ogsaa fra Grundlovens Modstandere, at Regjeringens Ansvar bestaar ingenlunde i det blotte juridiske Ansvar for Rigsretten, det var underordnet og ubetydeligt, Noget, man ikke gjorde videre Regning paa, men det, som Regjeringens Ansvar bestod i, var Ansvaret for den offentlige Mening i Landet; det blev betonet gjentagne Gange, at den Regjering, der ikke havde Støtte i den offentlige Mening i Landet, maatte falde, og saa skulde det ikke vedkomme os, Folkets Repræsentanter, om denne Lov var paatrængende nødvendig eller ikke. Det vedkommer os og særlig os og vedkommer i Grunden ingen Anden; det vedkommer netop den lovgivende Magt i Danmark; det afgjøre vi og vi alene; det er betonet fra Fortiden af meget stærkt. Jeg vil tillade mig trods det ærede Medlem alligevel at tage det Spørgsmaal frem, hvorvidt denne Lov var paatrængende nødvendig eller ikke, og jeg vil tillade mig at fremhæve mod, hvad den ærede Taler har